

Lep je konj brez uzde! Konj brez vsega, ko se ponosno vzpenja z visoko privzdignjeno glavo in z napetimi nozdrvmi, ko ga ne slepé več plašnice in ko krvavo zagori v njegovih očeh zavest svobode in neugnane moči! Spomniš se zgodb, ki si jih bral kot otrok o divjih mustangih v prerijah in sam si zaželiš biti cowboy, brat divjemu konju, na neskončni planjavi.

A konj je postajal bolj in bolj miren in če se mu je kdo približal, se je samo še plašno okrenil in pobegnil na drugo stran. Hlapci in gledalci so postajali drznejši. Končno se je konj vdal. Hlapec ga je prijel za grivo in zavlekel k vozu ter ga vpregel. Mirno je stal, kakor deset let prej in čakal, kdaj ga bo hlapec pogнал.

Ljudje so se s smehom razšli. Možje so se vrnili v krčme, na ogljih in na pragih štacun so se zbirale ženske in otroci so se spet zarili v cestni prah. Z obzorja se je čulo prigušeno bobnenje. Težak in moreč dolgčas je zakraljeval spet po predmestju.

PRATIŠINA

† SREČKO KOSOVEL

Na ulici vse se gnete, vrtinči,
kakor da Krist bi stopil z razpela,
zopet je truma ljudi završela,
ob strani stoji Leonardo da Vinci.

Stoji in gleda kakor tedaj —
meri njih borbo ob svojo tišino
(o, on strmi v Njegovo globino
in čuden in majhen se zdi mu ta kraj . . .)

In gre v tišino in tam ustvarja
in Njega nariše v tihi sredi,
kako blagoslavlja, ozdravlja s pogledi — ←
ki ve že za svojo križevo pot
in vendar noče oditi odtod,
ker hoče, da vzide ljudem nova zarja . . .